

První neděle adventní - C

Rytmus je jakýmsi základním zákonem, který proniká náš stvořený svět. Náš čas je měřen takovým rytmem. Sluncem, které vychází a zapadá, nocí a dnem, oběhem měsíce, který dělí náš čas na větší jednotky, oběhem naší planety, který určuje rok. Rytmus je principem, kterým pulzuje náš život. Rytmus životních procesů v nás, dýchání a vydechování, činnost a klid, růst a odumírání.

I náš život s Bohem má takovýto rytmus, Boží rytmus, který přetváří a nese náš duchovní život. Je jím církevní rok. Každý rytmus je vybudován na určitém řádu a pravidelnosti. Tento řád je střídáním důrazu a pauzy, lehké a těžké doby. Rytmus církevního roku nás dovedl opět na začátek k době adventní. Jsou dvě období v liturgickém roce, která obsahují jakýsi důraz, který angažuje člověka více pro Boha než jindy: je to advent a půst. Jsou to doby, které nás mají vyburcovat z naší ospalosti životní, do které často upadáme. Slova sv. Pavla, která jsme dříve čítávali v adventu: Bratři, je čas, abychom už povstali ze snu, vyjadřují velké porozumění lidské duši. Naše horlivost vyprchává. Máme omluvu, jsme-li necháni sami sobě konat stále míň a míň, tak jako kolo setrvačnicku, které, nedostane-li nový impuls, se pomalu zastavuje, až se úplně zastaví. Boží skutečnost a její uvědomění se ztrácí tak, jako se ve spánku nám mizí náš okolní svět a vcházíme v novou skutečnost snu. Tato nová skutečnost nám připadá samozřejmá a jistá. Pohybujeme se v ní, jednáme v ní, setkáváme se s lidmi, prožíváme různé příběhy, zatímco pravá skutečnost je mimo tento náš snový svět a my se do této skutečnosti nakonec probouzíme. Tak nějak je to míněno v obrazu sv. Pavla o tom, že je čas, abychom povstali ze snu. A adventní doba je skutečně takovýmto vyburčováním z naší ospalosti a povrchnosti tím, že nám přibližuje pravou realitu, kterou je Bůh. Velkolepá vize Božího příchodu z dnešního evangelia, která líčí konec našeho světa a našich lidských dějin, nám dává vidět svůj život, své lidské záležitosti v novém světle: jako něco, co nemá svou definitivní platnost, ale co teprve tuto definitivní platnost dostane. My rádi absolutizujeme ten svůj malý lidský svět, ten nepatrný kruh, který okolo sebe opisujeme, ulitu, do které se schováváme, a doupe, kam snášíme svou životní kořist. Budujeme nevědomky neprůhlednou stěnu, která nás dělí od naší budoucnosti, abychom nemohli vidět tuto budoucnost, neboť budoucností člověka je Bůh a jeho příchod. Proto je čas, abychom procitli ze svého životního snu a zadívali se na velkou adventní skutečnost příchodu Krista. Této skutečnosti jdeme vstříc, ať si ji uvědomujeme nebo ne, čas nás k ní unáší, ať jsme připraveni nebo ne. A jednou přijde tato chvíle, v níž se adventní skutečnost naplní, chvíle největšího a nejvážnějšího dobrodružství lidského života. Neboť ji nelze nijak předvídat, nelze si ji nijak představit ani přiblížit. Kristus přijde a všichni svatí jeho s ním a bude v onen den světlo velké. Světlo jako to, do kterého se člověk probouzí za ranního úsvitu a které oslepuje jeho oči ještě plné spánku a ospalosti. A v tomto oslnění stanem před Kristem a před novou skutečností. Už jsme si někdy pokoušeli představit tento okamžik jako něco skutečného a jistého. Co se bude v tuto chvíli v nás dít? Co budeme prožívat a čím budeme naplněni? Jakou ozvěnou nás bude rozeznávat náš uplynulý pozemský život, naše činy, naše dobro a zlo, které jediné nám pro tento okamžik zbyl z toho všeho, co jsme mohli a k čemu jsme lnuli.

Adventní doba je dobou, v níž v sobě probouzíme tuto vizi, toto vidění Krista, který přijde do našeho života. Nechme se prodchnout a uchvátit tímto obrazem, abychom v sobě vyburcovali všechny ochablé a ospalé duchovní energie, jichž jsme schopni. Neboť na tuto chvíli je třeba být připraven a doba adventu není nic jiného než výzva k této přípravě.